

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. Ch. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, PSČ 294 21, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 22, PSČ 120 00, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v u v n i t r a, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. OAM-152/LE-BE03-BE03-PS-2015, E. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 10. 2015, č. j. OAM-152/LE-BE03-BE03-PS-2015, E. č. „X“, kterým žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) a ust. § 46 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 2. 2. 2016.

V žalobě uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o setrvání žalobce v ZZC v maximálním rozsahu 120 dnů z důvodu, že byl žalobce v podání žádosti o udělení

mezinárodní ochrany rozhodnutím ze dne 2. 10. 2015 zajištěn dle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem jeho vycestování. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že ten po pravomocně ukončeném azylovém řízení dne 31. 7. 2015 ve lhůtě 30 dnů stanovené rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany nevycestoval z území České republiky. Na základě toho pak žalovaný uzavřel, že žalobce pobýval v České republice neoprávněně, opakovaně mu byly vydávány výjezdní příkazy, již třetí žádost o mezinárodní ochranu byla podána zjevně účelově s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, takže propuštění žalobce ze zajištění by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice. S tím ovšem žalobce nesouhlasí, když se jedná o zcela nepřiměřené rozhodnutí zasahující do jeho osobní svobody, které není nezbytně nutné. V návaznosti na to žalobce uvedl, že zamítavý azylový rozsudek ze dne 29. 6. 2015 byl právnímu zástupci žalobce doručen dne 28. 8. 2015, takže až od této doby se dané rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany stalo vykonatelným a žalobce měl povinnost území České republiky do 30 dnů opustit, pokud by nebyla podána kasační stížnost a odkladným účinkem. Dne 24. 9. 2015 se žalobce dostavil k žalovanému se žádostí o vydání výjezdního příkazu a vrácení cestovního dokladu, byl žalovaný povinen v tuto dobu žalobci výjezdní příkaz vydat a žalobce poučit o tom, že musí ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem z území České republiky vycestovat. Dále žalobce uvedl, že okolnosti nevycestování nebyly žalovaným zjištěny a citovány, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Žalobci přitom sice bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění, avšak toto rozhodnutí bylo zrušeno a řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 14. 5. 2014. Setrávání žalobce na území České republiky po zastavení řízení o správním vyhoštění tak nebylo vedeno snahou žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění, jak mylně a nelogicky žalovaný uvádí v žalobou napadeném rozhodnutí, které je díky tomu velmi neurčité a nepřezkoumatelné. Skutečnost, že žalobce v době, kdy disponoval platným výjezdním příkazem, podal na území České republiky žádost o udělení mezinárodní ochrany, nelze rovněž užít v neprospěch žalobce, protože tak žalobce učinil poté, co mu byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu, které byl přiznán odkladný účinek. Také skutečnost, že žalobce nevycestoval po pravomocném ukončení azylového řízení z území České republiky, je líčena nepřesně. Žalobce po zamítnutí jeho azylové žaloby nechtěl na území České republiky pobývat neoprávněně, a proto se neprodleně poté, co se dozvěděl o výsledku azylového řízení, dostavil v dobré víře k žalovanému, aby mu byl vydán výjezdní příkaz. Žalovaným mu však tehdy bylo sděleno, že se dostavil pozdě a že mu výjezdní příkaz nebude vydán, pouze mu byl předán jeho cestovní pas. Současně podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, když již poměrně dlouhou dobu žije ve společné domácnosti se svou družkou a jejími dětmi, z nichž jedno z nich je rodinným příslušníkem občana EU. Poté se žalobce obratem dostavil na odbor cizinecké policie v Ústí nad Labem, aby zde mu byl vydán výjezdní příkaz, aby mohl opustit území České republiky, ovšem zde byl omezen na osobní svobodě a následně zajištěn.

Žalobce trvá na tom, že jeho vztah s družkou a jejími dětmi je opravdovým vztahem a nikoliv účelovým, a trvá již dlouhou dobu. Pokud žalovaný tvrdí, že se jedná o toliko účelový vztah, jedná se o nepravdivé a nepodložené tvrzení, zjevně opřené pouze o domněnku, když žalobce byl v minulosti postižen pro své účelové jednání v souvislosti s pobytem. V daném případě mělo dojít k prověření tohoto vztahu, a to výsledkem družky či provedením místního šetření v místě deklarovaného soužití.

Vedle toho je žalobce přesvědčen, že zajištění vycestování bylo možné v jeho případě dosáhnout jinými méně dramatickými prostředky.

Pokud žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce uzavřel účelový sňatek za účelem legalizace pobytu, dále že účelově opakovaně žádal o mezinárodní ochranu, nelze toto odůvodnění považovat za dostatečné, aby bylo možné žalobce omezit na osobní svobodě, když bylo zapotřebí dovozovat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu či veřejný pořádek. Rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nezabýval povahou jednání žalobce a stupněm jeho nebezpečnosti pro stát a veřejný pořádek. Veřejný pořádek přitom bylo nutné hodnotit v každém jednotlivém případě na základě osobního chování dotyčné osoby, jak plyne z judikatury ESD či Směrnice Rady 64/221/EHS.

Dle žalobce žalovaný dále pochybil, když upustil od úvah, že rozhodnutí nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky týkajícími se ochrany práv a svobod, za situace, kdy žalobce žil na území české republiky již poměrně dlouhou dobu a tvrdil, že je rodinným příslušníkem občana EU. Z tohoto důvodu nepovažuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné.

Dále žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu, zda omezením osobní svobody žalobce bude skutečně dosaženo účelu daného postupu, jímž je nucené vycestování žalobce z území České republiky. Žalobci se přitom jeví povinnost setrvat v ZZC do 2. 2. 2016 jako neúčelná povinnost. Z tohoto důvodu žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Závěrem žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro svoji nepřiměřenost, když pouhý nelegální pobyt cizince na území České republiky není dostatečným důvodem pro zajištění.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce přes obsáhlost žaloby neuvedl nic, co by vyvracelo důvody, pro které bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí – tedy zejména dlouhodobé a opakované porušování právního řádu České republiky. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2001 nelegálně a z důvodu legalizace pobytu požádal o mezinárodní ochranu. Po ukončení azylového řízení z české republiky nevycestoval, uzavřel účelový sňatek s občankou české republiky, na základě kterého získal povolení k přechodnému pobytu. Toto povolení však bylo z důvodu fingovaného sňatku zrušeno. Následně žalobce z důvodu legalizace pobytu podal opakovaně žádost o mezinárodní ochranu, avšak ani po ukončení tohoto řízení z české republiky nevycestoval a opět podal žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s občanem EU, čímž mu ale nevznikla fikce pobytu, takže na území České republiky pobýval nelegálně. Z důvodu nelegálního pobytu mu bylo dne 7. 10. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Následně byly žalobci opakovaně vydávány výjezdní příkazy, avšak ani v jednom případě žalobce z České republiky nevycestoval.

Žalobce v současné době nemá stálou adresu pobytu, když jako adresu svého pobytu uvádí různé adresy. Finanční prostředky na pobyt v České republice si žalobce dle svých slov obstarává hlídáním dětí své přítelkyně, zdravotní pojištění nemá. Žalobce sice uvedl, že v České republice má manželku L. G. a dvě děti, ovšem toto tvrzení považuje žalovaný za účelové, protože s manželkou je od roku 2013 rozveden, nežije s ní ve společné domácnosti, s dětmi není v žádném osobním kontaktu. Žalovaný přitom nepovažuje za věrohodné tvrzení

žalobce ani o tom, že nyní žije ve společné domácnosti s paní P. T. T. L. a jejími nezletilými dcerami, které nejsou žalobcovými dětmi.

Dle žalovaného tak bylo prokázáno, že žalobce v České republice pobýval neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o jeho povinnosti vycestovat z České republiky dané rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, pobýval v České republice bez platného víza či oprávnění k pobytu, opakovaně mu byly vydávány výjezdní příkazy k vycestování z České republiky, avšak žalobce ani v jednom případě z území nevycestoval. Žalobcem aktuálně podaná žádost o mezinárodní ochranu je již třetí žádostí a dle žalovaného se jedná o účelovou žádost podanou s úmyslem vyhnout se správnímu vyhoštění. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by tak mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Dobu 120 dnů žalovaný zvolil proto, aby žalobci již nebyl v současné době umožněn volný pohyb na území České republiky, zejména za situace, kdy není ochoten z území České republiky vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí policejních orgánů o jeho povinnosti vycestovat z České republiky.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky přicestoval v květnu roku 2001 nelegálně a po příjezdu požádal o azyl, kdy azylové řízení skončilo v roce 2007. Po skončení azylového řízení však žalobce z území České republiky nevycestoval, třebaže mu byly opakovaně udělovány výjezdní příkazy, přičemž dne 9. 5. 2009 žalobce uzavřel účelový sňatek s L. G., občankou České republiky, na základě čehož získal dne 5. 6. 2012 povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Dne 15. 11. 2012 bylo dotyčné povolení k přechodnému pobytu rozhodnutím žalovaného zrušeno, neboť bylo zjištěno, že manželství bylo uzavřeno účelově a za úplatu. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Z důvodu nelegálního pobytu bylo žalobci dne 7. 10. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce proti rozhodnutí, jímž bylo zrušeno povolení k přechodnému pobytu, podal opožděné odvolání a podnět k přezkumnému řízení, kdy odvolání a podnět byla zamítnuta s nabytím právní moci dne 14. 3. 2014. Vůči zamítavým rozhodnutím žalobce

podal žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, které byly zamítnuty s nabytím právní moci dne 20. 10. 2014, avšak žalobce z České republiky poté opět nevycestoval a dne 28. 11. 2014 požádal opakovaně o mezinárodní ochranu, kdy řízení o této žádosti bylo ukončeno dne 31. 7. 2015 a žalobci byl dne 24. 9. 2015 v pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí předán jeho cestovní doklad, aby mohl z území České republiky vycestovat. Žalobce z České republiky opětovně nevycestoval a dne 30. 9. 2015 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na nezl. P. H. T., jejímž otcem ovšem není. Podáním této žádosti přitom žalobci nevznikla fikce pobytu. Žalobce v řízení uváděl, že žije v partnerském vztahu s paní P. T. T. L., matkou nezl. P. H. T., která je občankou České republiky a která má v rodném listě jako otce zapsaného P. P., jenž je zároveň přítelem L. G. a otcem jejích dětí. V rámci řízení bylo zjištěno, že manželství žalobce s L. G. je pouze formální, žalobce se s dětmi nestýká, manželé spolu již rok a půl nežijí a byl podán návrh na rozvod manželství u Okresního soudu v Teplicích, přičemž sám žalobce dokonce uváděl, že manželství bylo již v roce 2013 rozvedeno. Žalobce v řízení dále sice uváděl, že je hlášen nyní na adrese „X“, a to od 1. 1. 2015 do 30. 12. 2015, avšak žalovaný zjistil, že žalobce zároveň jako adresu svého pobytu uváděl i adresu „X“, a to do 24. 9. 2015, a vedle toho uváděl, že nyní žije ve společné domácnosti s nezl. P. H. T., která je ovšem hlášena na adrese „X“. Dne 30. 9. 2015 se žalobce dostavil na cizineckou policii pro udělení výjezdního příkazu k údajnému opuštění České republiky, což žalobce neučinil, když dne 12. 10. 2015 učinil opakovaně prohlášení o mezinárodní ochraně v České republice a dne 14. 10. 2015 s ním bylo zahájeno již třetí řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy v řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť má zde dvě děti, na které platí alimenty, přičemž v současné době žije s přítelkyní, která má také dvě děti, jež považuje za své. Navíc v ručně psaných důvodech podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, aby měl legální pobyt v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý, pracovní povolení v České republice nemá a ani zde není zdravotně pojištěn. Návratu do Vietnamu se neobává, vyjma případného postihu za to, že nenastoupil na základě předvolání na vojnu.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě

jím je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce v České republice pobýval neoprávněně od roku 2001, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o jeho povinnosti vycestovat z České republiky dané rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, pobýval v České republice bez platného víza či oprávnění k pobytu, opakovaně mu byly vydávány výjezdní příkazy k vycestování z České republiky, avšak žalobce ani v jednom případě z území nevycestoval, v České republice nemá stálou adresu, na níž by pobýval, dále zde nemá pracovní povolení ani zdravotní pojištění. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné. Námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tak soud vyhodnotil jako nedůvodné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území České republiky i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7. 8. 2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, po dlouhou dobu, a to počínaje již rokem 2001, zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně, uzavřel účelový sňatek za úplaty ve snaze legalizovat si svůj pobyt na území České republiky, nerespektoval opakovaně vydávané výjezdní příkazy

k vycestování z České republiky, navíc žalobce porušoval i povinnost být zdravotně pojištěn [srov. § 156 odst. 1 písm. i), § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců]. Podstatné pro daný případ je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci legálně řešit. Tu nechal přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, které nerespektoval, ačkoli si byl povinností pro něj plynoucích vědom. Území České republiky neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění podal opakovaně, a to již třikrát, účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Toto v souhrnu popsání jednání žalobce jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu České republiky a ohrožení veřejného pořádku. O účelovosti podané v pořadí již třetí žádosti o mezinárodní ochranu soud nemá pochyb, neboť ji žalobce podal po mnohaletém nelegálním pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám žalobce uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává, vyjma případného postihu za to, že nenastoupil na základě předvolání na vojnu, relevantní azylové důvody tak ani netvrdí.

Tvrzení žalobce, že žije ve vztahu se svou přítelkyní, jejíž jedna nezl. dcera je občankou České republiky, není zárukou, že by žalobce ve svém dosavadním způsobu života spočívajícím v porušování řady právních norem České republiky nepokračoval, neboť se shora uvedeného protiprávního jednání dopouštěl už za existence tohoto vztahu. Žalobce deklaruje, že Českou republiku opustit nehodlá, nemá stálou adresu na území české republiky, na níž by se zdržoval. Je tak zřejmé, že se žalobce rozhodnutím státních orgánů České republiky podrobit nechce. Žalobcem uváděné vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly internaci žalobce nebo realizaci jeho vyhoštění. Za této situace je jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobou napadené rozhodnutí soud nevyhodnotil jako nepřiměřeně zasahující do žalobcova soukromého a rodinného života.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“*

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, které je dostupné na www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení (viz ust. § 27 odst. 1 zákona

o azylu, ve znění účinném do 17. 12. 2015), stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení. Nelze dopředu předjímat, jak skončí řízení o udělení mezinárodní ochrany, např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu. Je však zřejmé, že bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude kratší, avšak v tuto chvíli nelze zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost předjímat.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. prosince 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová